

1001 ROMAN

SAYI: 3

15 KURUŞ

Cubure

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NƏSRIYAT MÜDÜRÜ:
TANSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRƏTERİ:
SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günü
Çıkartılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı ayı 25 sayı 590 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:
Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıkarılan: TÜRKİYE YAYINEVİ
basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

ÜÇÜZLÜ MUAMMA

Roman

DELİ ve YÜZÜK

Hikâye

GÜNÜN HARİKALARI

Resimli Bilgi

İNCİ GERDANLIK

Resimli Billece

JAMES CAGNEY

Portre

TEHLİKELİ TECRÜBE

Film Hikâyesi

ORMANLAR HÂKİMİ

Resimli Roman

ERENLERİN KUŞU

Hikâye

KARİKATÜR

(Kapatadaki resim: Deli
ve Yüzük Hikâyesininindir)

13 MAYIS 1946

SİNEMA Aktüalitesi

Eldivenini Kaybetti

Gary Cooper, Loretta Young ve Dan Duryea'yla birlikte çevirdiği "Along Came Jones - Kovboyun Dönüşü" filminde giymek üzere çiftliğinden bir eldiven getirir. Fakat heyecanlı bir sahne çekilirken eldivenlerini koyduğu yeri unuttur. Arar arar bulamaz. Ertesi gün eldivenlerini filmde figüranlık yapan bir aktörün elinde görür. Gary hakiki hayatında da çok utangaç bir adamdır. Figürana eldivenlerin kendisine ait olduğunu söyle-

başrolerinde Maureen O'Hara ve Paul Henreid oynuyorlar. Eserin bir yerinde Maureen O'Hara'yla Binnie Barnes rol icabı tabancayla düello ediyorlar.

Dayak Yedi

Eğer "Billür Anahtar" filmi gördüyseniz orada rol icabı Alan Ladd'in William Bendix'ten nasıl dayak yediğini herhalde hatırlarsınız. Yeni bir film olan "Two Years Before The Must - Denizlerde İki Yıl" da gene iki artist bir barda kavgaya yorlar. Dayak yiyen gene Alan Ladd'ir.

mez. Yalnız: "Eldivenleriniz çok hoşuma gitti," der. "Film bitinceye kadar sunları bana kiralayın." Buteklif adamın işine gelir. Eldivenleri Gary'ye kullanması için verir. Film sona erince bu sefer figüran ona bir teklifte bulunur: "Mr. Cooper," der. «Eldivenlerim sizin çok hoşunuza gitti. İsterseniz sunları size yirmi dolara satayım!»,

Düello

RKO Radio stüdyolarında "Spanish Main - İspanyol Suları" isimli renkli bir korsan filmi çevirmişti. Filmin

ÜÇÜZLÜ MUAMMA!

ÇEVİREN :

VEDAT GALİP

Resimleyen : SURURİ

Bir iki saniye sonra, haydut tekrar görüldü.

Fakat hayret! Parmaklığın öbür tarafında idi! Elindeki paketi sıkı sıkı tutarak kaçıyordu.

Arkasından bütün tabancalar boşandı. Fakat kurşunlardan en tehlikelisi, ancak kulağının dibini sıyrarak geçmişti.

Biraz sonra bir otomobil homurtusu işitildi...

VI

BİR MUAMMA DAHA!

Kont döğünüyordu:

— Demek benim «Baküs» satoda imiş ha! Yazık! Keşke arasaydık! Demek ki bir hafta bizim yanımızda imiş de, haberimiz yokmuş! Şimdi elimizden gitti! Hay Allah belasını versin!

Sonra Vinsent'e döndü:

— Anlat bakalım, dedi. Olay nasıl oldu?

Kapıcı, bir tabanca sesi üzerine uyandığını ve hemen dışarı fırladığını, bir adamın kaçmakta olduğunu gördüğünü ve ateş ettiğini söyledi.

Fakat, ilk tabancayı kim atmıştı?

O zaman akıllarına jandarma geldi ve hemen bahçeyi aramaya başladılar. Zavallı adamı elleri, kolları bağlı bir halde bulup kaldırdılar. O da olayın daha evvelki kısmını

anlattı ve kurşunla dibi delinmiş olan tabanca kılıfını gösterdi.

Bir an sustular. Sonra Kont, jandarmaya sordu:

— Adamın sizi bağlayıp gitmesi ile tekrar gelmesi arasında ne kadar bir zaman geçti?

— Bir dakika bile geçmedi, Kont cenapları. Kırk saniye, olsun olsun elli saniye... Fazla değil.

— Bu müddet zarfında içeri girip çıkmasının imkânı yok.

Oğüst:

— Sakın pencerenin camını keserek elini içeri sokmuş olmasın? dedi.

Kont derhal bakmaya koştu. Hayır, pencerelerin camı olduğu gibi duruyordu ve çerçevelerin üzerindeki toz da eskisi gibi hattâ daha kalındı.

— O halde tablo dışarda imiş.

— Fakat bahçenin her tarafını aradık. Nerede olacak? Peki ama, içeri girilmedi, tablo da dışarda değildi. İçeriden geçmedi ya?

Jandarma:

den dışarı nasıl çıktı? Duvar-

— Tabloyu bilmem ama, dedi. Adam duvardan pekâlâ öbür tarafa geçti.

Hakikaten, bu da şaşılacak birşeydi:

— Haydudun duvarın üstüne çıkmadığını, parmaklıkların üzerinden aşmadığını gözümüzle gördük. Peki, dışarıya nasıl geçti?

— Sakın duvarın dibinden gizli bir yol olmasın?

Bunun üzerine Kont:

— Yakın fenerleri, emrini verdi.

Fenerler yakıldı ve bahçeye çıktı.

Tabanca sesleri üzerine uyanmış olan kasaba halkı, şatonun etrafına üşüşmüştü. Bunu gören Kont kızdı ve uşaklarına:

— Söyleyin bunlara, gitsinler yatsınlar! dedi. Karagöz mü oynuyor burada!

Bahçede, duvarın altından insan değil, kedi yavrusu geçecek kadar bile bir delik bulamadılar ve tekrar içeri döndüler.

Kont adamlarına:

— Haydi gidin, yatın, dedi. Sabah olmadan birşey yapamayız.

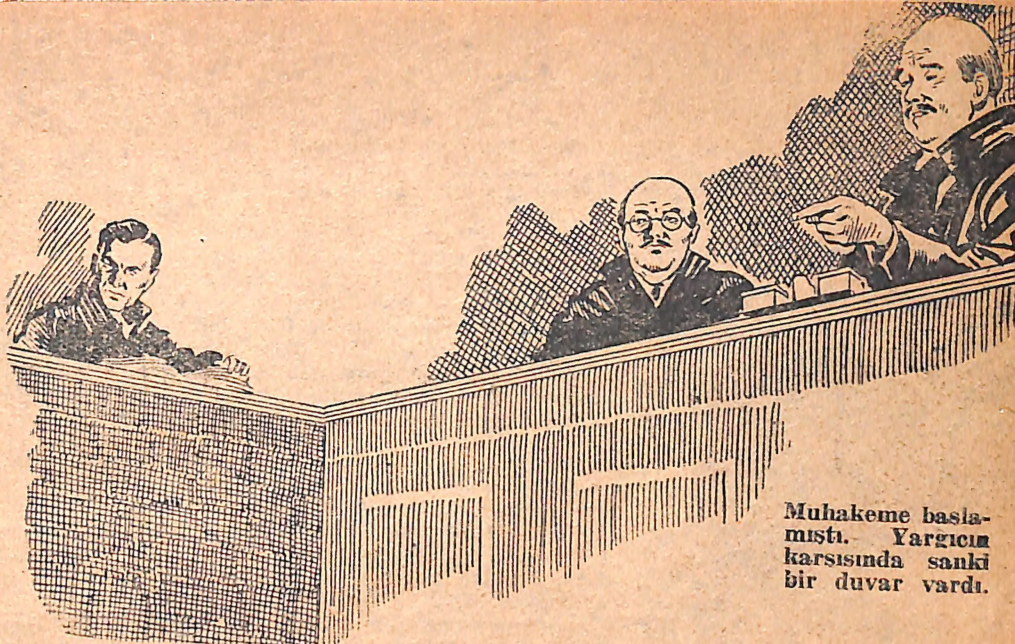
— Sabah olunca ne yapacağız sanki!

Bunları hiç düşünmeden söyleyen uşak, efendisinin yüzündeki kederi görünce pişman oldu.

★

Ertesi gün şatoya gelen sorgu yargıcı, savcı muavini, sivil polis komiseri ve jau-

Muhakeme başlamıştı. Yargıcı karşısında sanki bir duvar vardı.

darma yüzbaşısı, o geceki olayı hademelerden ve jandarmadan dinlediler. Yine bir müddet sükûtle başlarını salladılar, kışkırlarını, gözlerini oynattılar. Sonra Jervin :

— Böyle ikinci bir olay bekliyorduk ama, dedi. İkinci bir muamma ile karşılaşacağımız hiç aklımıza gelmemişti. Evvelce yalnız tablonun nereden çıktığını veya çıkabileceğini düşünüyorduk. Simdi de hırsızın nereden çıktığı muammasını halletmemiz lâzım.

Sorgu yargıcı, bundan sonra hademelere bir takım sorular sormaya başladı ve bilhasa Henri'nin durumu üzerinde durdu.

— Demek, diyordu. Kapıcı, müze bekçisi, jandarma ve Kont, dördünüz binanın cephesinde bulunurken, Henri de satonun arka tarafına geçmişti ve hırsız oradan ateş etmiye hazırlanıyordu?

— Evet.

— Mükemmel!

Fakat Jervin, durumu hiç de mükemmel görmüyordu. Biraz sonra Kont'u yalnız bir köşeye çekti ve:

— Adamlarımız hakkındaki fikirlerinizi daha evvel de almıştım, dedi. Fakat bu hususta bazı yeni fikirler ile-

ri süreceğim. Zannedersem siz de pekâlâ teslim edersiniz ki Kont hazretleri, Henri'nin üzerinde biraz şüphe ile durmakta hakkım var.

Kont, yargıcı'n, vazife icabı herkesten şüphe etmek hakkı olduğunu kabul etmekle beraber, Henri'ye olan itimadını şiddetle tekrar etmekten kendini alamadı:

— Bu adam, yirmi senedenberi yanımdadır, dedi. Kendimden ne kadar eminsem, ondan da o kadar eminim. Henri'den şüphe etmek, benden şüphe etmekle birdir. Sonra, unutmayın ki Henri odasında pekâlâ kalabilir ve dışarı çıkıp bizimle beraber ateş etmezdi.

— Yok. Bu birşey ispat etmez. Çünkü sonunda yine onu elden kaçırdı. Fakat sözünüze inanıyorum, Kont. Esasen, içimde bir şüphe kalmasın diye sormuştum. Ben de artık iyice kanaat getirdim ki, evin içinde haydutların bir suç ortağı olduğunu aramak doğru değildir. Zannedersem, elimizdeki adam konuşmadıkça bu meselenin sırrını çözemiyeceğiz. Fakat onu da bir türlü konuşturmak kabil olmuyor.

Sorgu yargıcı biraz durdu. Sonra, mühim birşey söy-

liyecekmiş gibi bir tavır alarak:

— Bence, dedi. Ezik Kol'un da, bu geceki hırsızın arkasında asıl işi idare eden bir başkası var. Bunlar onun elinde birer aletten başka birşey değil. Plânı kuran herhalde zeki bir adam.

Savcı muavini Laland, istihzalı bir tebessümle:

— Buna sade zeki olmak da kâfi gelmez, dedi. Bu iş, biraz da sihirbazlığa benziyor. Bir hafta evvel bir tablo göz önünden yok oluyor, dün gece de bir adam duvarı delerek ve iz bırakmıyarak kaçıyor. Yarın kim bilir daha ne yapacaklar?

Hakikaten, olaylar, onları düşündüklerinden çok fazla hayretlere düşürecek şekilde hazırlıyordu.

VII

MAHKEMEDE

Satonun resim salonuna kan bulduğının, hemen günü gününe tam altıncı ayında, gazetelerin «Baküs Muamması» diye bahsettikleri olayın muhakemesine başlanıyordu.

Salon hıncahınç dolmuştu. On kişilik sıralarda, on-

beş kişi oturuyordu. Ayakta duranların da haddi hesabı yoktu.

Bütün gözler, iki jandarma arasında, yargıç mevkînin önünde oturan suçluya dikilmişti. Salon loş olduğu halde, sanki muammayı delmeye çalışan gözlerin ışığı, katilin çehresini aydınlatıyordu.

Celse açıldı. Yargıç, suçluya hitap ederek:

— Röne Beşen, dedi. Evvelâ soruma cevap verin: Manuel'i yere serdikten sonra, tabloların bulunduğu odadan çıkıncaya kadar ne yaptınız?

— Söyliyecek birşeyim yok.

— Bu işi kendi hesabınıza yapmadığınız ve başkalarına alet olduğunuz anlaşılıyor. Bunu söylerseniz, suçunuzun hafifliyeceğini unutmayın.

— Söyliyecek birşeyim yok.

— Fakat, sizi kullanan kimse'nin ismini vermemekte niçitir. ısrar ediyorsunuz? O sizi bakın nasıl feda ediyor.

— Söyliyecek birşeyim yok.

Yargıç'ın karşısında sanki bir duvar vardı. Sorgu esnasında Jervin'in çarptığı bu duvara, şimdi yargıç da başı-

nı vuruyordu.

Yargıç, bunun üzerine, suçluyu, başka ve daha dolambaçlı sorularla söyletme-yi tecrübe etti. Ezik Kol yerinde başka biri olsaydı, muhakkak ki ağzını açar ve:

— Bilmiyorum,

— Söyliyecek birşeyim yok.

Sözlerinden başka daha birçok şeyler söylemek mecburiyetinde kalırdı.

Fakat Röne, sarsılmaz bir inatla ısrar ediyordu.

Muhakemenin ilk günü böyle geçti.

★

İkinci celsede şahitler dinlendi. Şatonun hademeleri ve jandarma ilk ve son olayları tekrar tekrar anlattılar. Yargıç'ın fikri bir noktaya takıldı. Oğüst'e:

— Ziyaretçiyi niçin salona siz değil de, arkadaşınız götürdünüz? diye sordu.

O zaman salondakilerin hepsi dehşetle ürperdiler. Oğüst cevap verdi:

— Sadece bir tesadüf. Onun yerine ölmeyi vallahı isterdim. O benim kardeşim gibi idi. Şimdi dünyada yapılmı-z kaldım.

Bunun üzerine yargıç, şatonun resmini ve plânlarını tetkik etti. Arkadaşlarıyla konuşmalarda bulundu. Sonra janrmanın ifadesine geçildi ve çok hararetle bir tartışma başladı.

Bu celseye Ezik Kol ve avukatı gelmişti. Herkes Frankin isimdeki bu avukatın, katili nasıl müdafaa edeceğini merak ediyordu.

Avukat, jandarmanın anlattıkları ile bu davanın hiçbir ilişkisi olmadığını söylüyor ve şöyle diyordu:

— Vakıa bu da meraklı bir hikâye, fakat bunun, asıl davaya esas olan olay ile ne alakası olduğunu bir türlü anlamıyorum. Röne Beşen'in yakalanmasından sekiz gün sonra, şatoya geceleyin sarı muşambalı bir hırsız giriyor ve elinde, üzeri sarılı bir paketle, nasıl olduğunu da izah edemedikleri bir şekilde çıkıyor. Bundan bize

ne? Şatoda olan bütün esraren-giz olaylardan artık hep müekkilim mi sorumlu tutulacak?

Savcı, avukatın bu sözlerine cevap olarak:

— Fakat, dedi. Unutuyorsunuz: Hırsızın koltuğu altında «Baküs'ün İstirahati» tablosu bulunuyordu.

— Ne malûm? İspat edebilir misiniz?

Bunun üzerine salonda konuşmalar başladı ve sesler bir dalga halinde yükseldi. Herkes katile kin besliyordu. Bundan başka, olayın esraren-gizliği sınırları daha fazla germiştir. Avukatın, onu müdafaa için ortaya sürdüğü bu kuvvetli itiraz, kimseyi memnun etmemiş, bilâkis herkesin ümidini kırmıştı.

Başkan:

— Sükût! Susalım!

Diye birkaç kere tekrar etti. Fakat salonun gürültüsü, bir türlü kesilmiyordu. Nihayet savcı ile avukatın tartışması tekrar başlayınca, herkes sustu.

Savcı:

— O halde, dedi. Sarı muşambalı adam, katilin bir hafta evvel çalarak gizli bir yere sakladığı tabloyu almayı gelmedi de, ne için geldi?

Avukat müstehzi bir te-bessümle:

— Vallahi, dedi. Onu bilmem. Ben burada müekkilimin müdafaa vekiliyim ve ancak onun yaptıklarını izahla mükellefim. Başkalarının yaptığı beni âlakadar etmez...

Savcı, âdeta hidetlenmişti:

— Anlamıyorum, dedi. Bu iki olay arasında bir ilişik olmadığını iddia-yı nasıl cesaret edebiliyorsunuz? Birer hafta ara ile olan bu iki olay, birbirine çok benzemektedir. Birincisinde bir tablo, esraren-giz bir şekilde duvardan öbür tarafa geçmiş, diğerinde ise aynı şekilde hareket eden - veya ettirilen - biri de tabloyu alıp götürmüştür. Bu iki muamma arasında bir ilişik olduğu muhakkaktır.

Avukat Frankin, elbisesinin kollarını havada iki siyah

kuş gibi uçurduktan sonra:

— Hayret! dedi. Bay savcı, doğrusu hayret! İki olayın da birer esrarengiz muamma olduğunu bizzat kendiniz söylüyorsunuz. Sonra da kalıp, aklın almayacağı bu muamalardan bir netice çıkarmıya çalışıyorsunuz. Anlaşılmıyan bir muama ile bir şeyi ispat etmek kabil midir hiç! Evvelâ, «Baküs'ün İstirahati» tablosunun ortadan kayboluşu ile, bir adamın bir duvarın arkasına görünmeden geçiverişi arasında aynı usul beraberliği bulunduğunu kabul edemeyiz. Sonra böyle birşey olsa bile, bu aynı usulü her iki olayda da bir tek kişinin kullandığını iddia da mânasız olur. Şu halde bir adamın keşfettiği bir usulü, diğer birisi de bulamaz mı?

Avukatın bu sözlerine cevap verilmedi. Yargıçlar, tartışma için çekilerek celse tatil edildi.

★
Üçüncü ve son celsede mahkeme salonu eskisinden daha kalabalıktı. Dinleyiciler tertiyor fakat mendillerini çıkarıp yüzlerini silmeyi bile akıl edemiyorlardı. Herkes o kadar heyecanlı idi ki savcının, çok kuvvetli bir iddianame okuyacağı bekleniyordu. Fakat o, olayı alelâde,

açık bir cinayet gibi göstermeyi tercih etmiş, fazla ehemmiyetli bir iddiaya lüzum görmemişti.

— Vaktia, olayın birçok noktaları meçhulümüzdür, dedi. Fakat ortada bir cinayet olduğu ve bunun da hırsızlık maksadı ile işlendiği aşikârdır. Katil, cinayeti türlü esrarengiz plânlar içinde hazırlamış olabilir. Fakat şeytanca bareket etti diye suçunun affedilmesi mi lâzım gelir? Öyle olacak olursa, en ince ve kurnaz şartlar dahilinde işlenen en feci cinayetlerin faillerini sade af değil, tebrik bile etmek icabeder! Hayır, baylar, hayır! Röne Beşen, şatoya hırsızlık maksadı ile girmiş ve bu maksadını yerine getirmek için, hademeyi öldürmeyi ev-

velden kurmuş; bunun için de yanına bir kurşun topuz almıştır. Cinayet, hırsızlık maksadı ile ve tasarlanarak işlenmiştir. Suçlunun cezalandırılmasını isterim.

Söz, müdafaa vekiliniydi. Avukat Frankin ayağa kalktı:

— Herkesin mutabık bulunduğu dört nokta var, dedi. Evvelâ, Monselles kontunun resim salonunda, çahnıdığı iddia edilen «Baküs'ün İstirahati» isimli tablonun saklanacağı bir yer yoktur. Sonra şatonun avlu veya bahçesinde de tabloyu saklayabilecek gizli bir yer bulunmamaktadır. Üçüncü olarak, müekkilim, tevkifinden evvel şatodan çıkarken ne elinde tablo bulunuyordu, ne de bunu bir yere bırakmak veya

Otomobilin kor-
nasını duyunca,
elindeki romanı
bıraktı, ayağa
kalktı ve kapıyı
açmağa gitti.
(Resim gelecek
haftaki yazımıza
gittir)

almak fırsatını bulmuştu. Dördüncü olarak: Cinayetin işlendiği günde suçlunun başka bir suç ortağı mevcut olduğunu kabul etmek de mümkün değildir. Vaziyet böyle olduğuna göre, satodan tablonun çalındığı sabit olmamış demektir. O halde, guurunuza hitap ediyorum, sayın yargıçlar! İmkânsız görülen bir işi, nasıl olmuş kabul edebilirsiniz?

Avukat bir müddet durdu sonra tekrar devam etti:

— Hırsızlık sabit olmadığına göre, ortada bir mesele kayıyor Röne Beşen cinayeti ne maksatla işlemiştir? Meseleyi bu noktadan mütalea edecek olursak...

Avukat, bin dereden binbir su getiriyor, ortaya türlü faraziyeler ve şüpheler sürüyordu.

Yargıçlar, avukatın bütün söylediklerini sakın sakın dinlediler. Sonra karar vermek üzere çekildiler.

Onbeş dakika sonra, başkan kararı ilân etti:

«Hırsızlık cürmü icra edilsin edilmesin, suçlunun bu maksatla satoya girdiği ve cinayetini evvelden hazırladığı sabit oluyor ve bu cinayetten dolayı idama mahkûm ediliyordu.»

Salonu evvelâ derin bir sessizlik sardı. Sonra gürültü başladı. Çok kişi, kendi tahminlerinin doğru çıktığını söylüyor ve âdeta karara işti-râk etmiş gibi sevinç duyuyorlardı.

Katilin son defa olarak:

— Söyliyecek birşeyim yok Dediği işitildi.

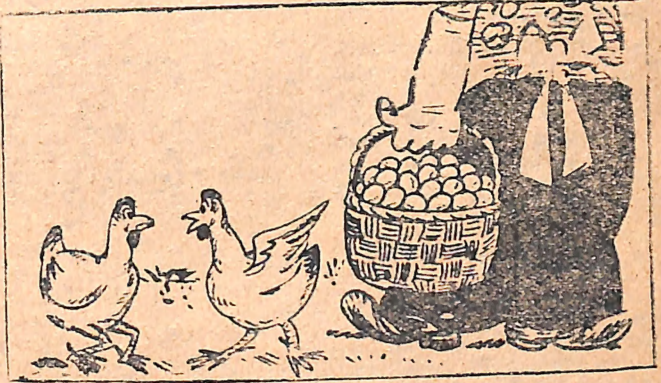
Bakûs muamması davası bitmişti.

VIII

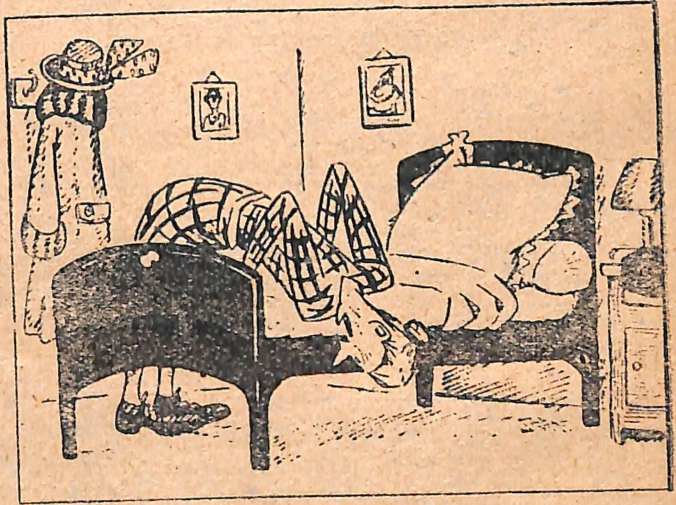
OTOMOBİL NE OLDU?

Vomuar hapishanesi, şehrin ortasından geçen nehrin karşı yakasında ve «Aşağı Mahalle» denilen kısımda, Rahip sokağındadır. Rahip sokağı da, her iki tarafı duvar olan dar bir yoldur. Bir tarafında hapishane duvarları yükselir, bir tarafında da konserve fabrikasının duvarları. (Arkası var)

Karikatür

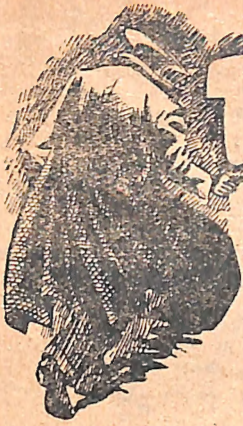
— Yukarıdan üçüncü yumurta benim.

— İmdat karyolamın altında birisi var....

ACIK TEŞEKKÜR

Sevgili okurlarımızdan aldığımız binlerce tebrik ve gazeteleri hakkında gösterdikleri sevgi mektuplarına teker teker teşekkürle imkân bulamadığımızdan burada açık teşekkürü bir vazife biliyoruz.

DELi VE YÜZÜK

ÇEVİREN :

NİHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : FİRÜZ

Genç kız ciddi ve samimi bir tavırla :

— Beni en çok dehşete düşüren ne oldu biliyor musunuz? dedi. Adamın, boyuna bir tecrübeden bahsedip durması.

Filip Varner, gözlerini karşısında oturan genç kızdın ayırmıyordu. Kızın güzel olduğunu inkâr etmek, haksızlık olurdu. Yüzünde hiç kimseye benzemiyen bir güzellik vardı. Ama maksadı neydi?

Filip Varner, bozkırın ısırsız bir köşesindeki bu küçük evde tek başına oturuyordu. Akşam yemekten sonra bir kız, topallıya topallıya kapıya gelmiş ve yalan olduğunu hemen anlaşılan şeyler anlatmıştı: Karanlıkta karşısına ufak tefek, acayip bir adam çıkmış. O okadar korkmuş ki, koşa koşa kaçmış ve yolda ayağını burkmuş. Adı Mari Smit'miş. Filip Varner'e bu isim de hemen uydurulmuş bir isim gibi gelmişti.

Onun için alaylı bir sesle:

— Mis Smit, dedi. Söyleyin bana, bu bahsettiğiniz adam, sizi neden bu kadar korkuttu?

— Vallahi bilmiyorum! Okadar garipti ki! Görüşünde bir acayiplik yoktu ama, hali, tavrı öyle gayri tabiiydi ki. Ne diye öyle hep bir tecrübeden bahsedip duruyordu bilmem? Sonra hiç gülümsemişiyordu da. Bir aralık derin bir düşünceye dalar gibi

oldu. Ben hemen yanından ayrıldım. Uzaklaşır uzaklaşmaz da deli gibi koşmağa başladım. Koşarken düşüp ayağımı burktum. Bakın bileğim şişmeğe başlıyor.

Filip, kızın muayene etsin diye uzattığı biçimli bacağa soğuk soğuk baktı. Yirmi üç senelik hayatında, kadınlar hususunda pek fazla bir tecrübe edinmemişti ama, karşısındakinin cesur bir maceraperest olduğundan emindi.

Mis Smit, onun bu şüphesini ilk defa farketmiş gibiydi. Bacağını çekti ve daha ısrarlı bir tavırla sözüne devam etti:

— Sahi söylüyorum, ihtiyardan fena halde korktum. Tasavvur edemezsiniz, bakanızdan çıkan dumanı görünce içime nasıl su serpildi! Buraya gelir gelmez, kendimi emniyette hissettim. Okadar kuvvetlisiniz ki, bana erkek kardeşlerimin en küçüğünü hatırlatıyorsunuz. O hârikulâde bir çocuktur.

Filip, kızın dostane tebesümüne mukabele etmemeye çalıştı. Kızın, yalancının biri olduğu muhakkaktı. İltifatının nasıl tesir edeceğini anlamak için, Filip'in yüzünü endişeyle tetkik ediyordu! Belki de bir tek kardeşi bile yoktu. Ama maksadı neydi acaba? Ne istiyordu?

Filip:

— Fena bir kaza, dedi. Bileğiniz çok mu acıyor? Vakit geçmeden birşeyler yapmak lazım. Saat dokuzda geliyor. Ben derhal yola çıkayım da, handan bir araba filân geti-

reyim.

Mis Smit'in gözleri dört açıldı.

— Ne! diye kekeledi. Beni burada yalnız mı bırakacaksınız?

— Evet. Ne olur? Gideceğim yer iki kilometrelilik birşey. Hemen gelirim.

Mis Smit ürpererek bir kapıya, bir de pencereye baktı. Sonra:

— Ya beni takip ettiyse? diye mırıldandı.

Filip alaycı bir tebessümle:

— Zannetmem, dedi.

Kızın yaptığı korku taklidi, hiç te ikna edici değildi. Filip bunu pek mübalâğalı buldu. Genç kız:

— Hiç olmazsa büyük bir köpeğiniz olsaydı, dedi. Var mı?

— Maalesef, yok.

Mis Smit, kalktı ve incinen ayağının üstüne basmağa çalıştı ama, hafif bir çığlık atarak gene sandalyaya çöktü. Sonra samimiyetle:

— Buraya bakın, dedi. Beni bu vaziyette imkân yok bırakamazsınız. Bu gece burada kalsam ne olur. Sanki? Size hiç ağırlık olmam. Şu iki koltuktan kendime bir yatak uydurur, yatarım. İsterseniz kapıyı da üstümden kilitletirsiniz. Haydi, ne olur. Zaten o adam asabımı bozdu. Beni burada yalnız bırakmayın.

— Ayağınızın üstüne basamıyorsunuz. Madem bu kadar fena, bir doktora göstermek lazım. Hem o garip maceranızı da polise anlatmalı.

Mis Smit, küçük yumruğu-

nu masaya vurdu:

— Kaç defa söyledim size, bu adamın görünüşünde bir acayiplik yoktu diye, bağdı. Görsem tanıyamam bile. Sadece hâli, tavrı acayıptı. Saat dokuzu vuruyordu.

Filip:

— Şu lâmbayı yakayım, dedi. Birşey yemek isterseniz, buyurun. İşte kilerin kapısı.

— Bana bir silâh filân bırakabilir misiniz?

Bu soru, öyle hazin bir ifadeyle sorulmuştu ki, Filip güldüğünü göstermemek için ağzını eliyle kapatmağa mecbur oldu.

— Bir tabancam var. Altı kurşun alır, dedi.

— Ne olur, doldururken.

Tabancayı doldururken, kızın saçları kesilmiş olduğunu ve gözlerinin gayri tabii derecede büyük ve parlak görüldüğünü farkeden Filip, sebebini kendi de bilmeksizin sordu:

— Siz sakın bir artist olmyasınız, Mis Smit?

— Evet, neden sordunuz?

Mis Smit, artık gülümse-miyordu. Daha doğrusu, Filip'e bakan gözlerinde saklamağa gayret etmediği bir istihfaf vardı.

Filip, tabancayı uzatarak: — Buyur, dedi. Birşey olacak olursa, alçaktan nişan alın ve ateş edin.

— Gelen olur mu dersiniz? Olursa muhakkak bir cinayet işledim demektir.

— Gün olur kimsecikler görmem. Burası onun için hoşuma gider.

Filip, bahçe kapısına doğru ilerlerken, Mis Smit'in kendi kendine söylendiğini işitti. Bunların pek mütefit bir mahiyette olmadığı muhakkaktı. Aynı zamanda kapının arkasındaki iki sürgünün de hırsla sürüldüğünü duydu. Mis Smit, rolünü iyi oynuyordu doğrusu!

Filip, karanlık bozkır yollarında yürürken, içinde yavaş yavaş Mis Smith'e karşı büyük bir tecessüs uyanmağa başladı. Bu garip güzel kızın ne maksatla geldiğini, ne

istediğini merak ediyordu. O korkması, tabanca istemesi filân san'atkârane bir rol yapmıştı hani! Mis Smit, mesleğinde ilerleyip, parlıyacaktı herhalde. Maamafih Filip'in içi pek te rahat değildi Mademki kız maceraperestinin biriydi de, herhangi bir sebepten dolayı geceyi evinde geçirmek istiyordu; peki ne diye buna razı olmadığını anlayınca rol yapmaktan vazgeçmemişti? Neden bacağına azıcık iyileştirdiğini ve koluna dayana dayana hana kadar gidebileceğini söylememişti? Öyle ya, bir doktorun gelip te foyasını meydana çıkarmasını istemezdi herhalde. Garip bir işti vesselâm.

Filip, yol kenarındaki küçük hana gelince, o civarlarda telefon olmadığını öğrendi. Halbuki kasabaya telefon edip, bir cankurtaran otomobili istemek niyetindeydi.

Hancı:

— Zaten telefon etsen de, gece vakti bu iğri büğrü kır yollarına çıkar mı zannediyorsun? Sorması ayıp olmasın ama, arkadaşının nesi var?

Bu sorunun, yolcuların arasında uyandırdığı merakı farkedene Filip:

— Arkadaşım filân değil, canım, dedi. Ayağını incitmiş ve yardım istemek için bizim oraya gelmiş.

— Şu yeni moda, yüksek topuklu ayakkabılardan giymiş değil mi? Konuşkan, sevimli birşey. Sarışın, burnu da biraz kalkıkça? Bahse gireyim ki, öyle yemeği için bize gelen kızdır. Ayağını incittiğine üzülüm doğrusu. Benim fikrimce yapabileceğin en iyi şey, bu gece onu evinde bırakmaktır.

Filip, karanlık bozkır'a çıktığı zaman, arkasından kapanan kapının iki sürgüsünün birden sürüldüğünü duydu.

Filip, yolcuların mânâlı göz kırpmalarını ve tebesümlemlerini durdurmak için:

— Benim fikrimce, dedi. En iyi çare, onu bir otomobile koyup buraya getirmekti.

Hancı, başını salladı:

— Topu topu bir iki otomobil vardı, onlar da kasabadaki panayıra gittiler. Küçük hanımın burada gecelemesine gelince; ona göre oda yok. Hem bizim kadınlar da panayırda. Ona kim hizmet edecek? Mademki sana gelmiş, ona bakmak senin vazifen.

Yolculardan bir tasdik mırıldısı yükseldi. Filip:

— Öyleyse bir araba tutarım ve küçük hanımı, kasabada bir otele götürürüm! dedi.

Hancı güldü:

— Arabaların hepsi panayırda. Bir demirci ustasının arabası var, o da bu vakitten sonra yerinden kımlıdamaz. Zaten kasabayla aramızda on iki mîf var. Panayır dolayısıyla oteller de hıncahıncı doludur.

Filip dudaklarını ısırdı. Maaşafih, Mis Smit'i hiç olmazsa korkutabilirdi ya. Jandarmenin karşısında kızın ne yapacağını görmek, hoş olacaktı herhalde.

— Bura jandarmasını nerede bulabilirim? diye sordu.

— Kasabaya gitti. Ama bir haber filân bırakacaksa bana söyle. Yarın bizimkilerle muhakkak gelir.

— Teşekkür ederim.

Filip, çaresizlik içinde handan çıktı. Mis Smit kazanmıştı!

Karanlık bozkırın âşına yollarından ilerliyerek evine geldi. Mutfakta parlak bir ışık yanıyordu. Bahçeyi geçti ve her zamanki gibi kapının çengelini kaldırıp içeri girdi. Mis Smit'in kapıyı içerden sürmelediğini unutmus olduğundan, bu ona hiç garip gelmedi. Mutfak boştu. Seslendi. Cevap veren olmadı. Yüksek ocağın üstündeki saat tıkırdayıp duruyordu. Bir an aptal aptal durdu ve düşündü. Kız neden gitmişti acaba? Evet, tabanca'yı da gö-

türmüştü. Öyleyse sadece âdi hırsızın birisiydi de, onu evden çıkarmak için mi bu kadar akıllıca bir oyun oynamıştı? Endişeyle ocağın üstüne baktı ve pek kıymetli porcelen biblolarının yerli yerinde olduğunu görünce, ferahladı. Eline elektrik fenerini aldı ve helezoni merdivenlerden çıkmağa hazırlandı. Ayağını en aşağıdaki basamağa atmıştı ki, ustaca vurulan bir darbe, onu hissiz bir halde yere yıktı.

Kendine geldiği zaman, lâmba ışığıyla aydınlanan boş mutfaktaki sandalyalardan birinde oturuyordu. Önce başında uyusuk bir acı, sonra da elleriyle ayaklarında garip bir hareketsizlik hissetti. Hayretle, kol dirseklerinin bol pamukla sarıldığını ve bu pamukların üstünden geçen çamaşır iplerinin, kollarını sandalyanın arkasına bağladığını gördü. Bacakları da aynı şekilde bağlanmıştı.

Düşündü: Bunu herhalde ya hainlik, yahut ta oyun olsun diye Mis Smit yapmıştı. Meseleyi böylece izah etmek için serinletti. Güllümsiyerek:

— Mis Smit! diye bağırdı. "Öteki sahnede ne oluyor?"

Tam bir kere daha bağırarak üzereydi ki, kapı ağır ağır açıldı ve içeri bir yabancı girdi. Bu, kurşuniler giyinmiş, kurşunî gözlü, ifadesiz yüzlü bir adamdı. Okadar hareketsiz duruyordu ki, insan onu tahtadan oyulmuş bir heykel zannedebilirdi.

Filip, söylediğine kendi de pek inanamıyarak:

— Beni kurtarmak için tam vaktinde geldiniz, dedi. Bir arkadaş, bana bir oyun oynamış.

Yabancı, hayal gibi bir yürüyüşle, sinsi sinsi ilerledi ve:

— Hayır, dedi. Ben yaptım. Bir tecrübe için size ihtiyacım var.

Filip'in gözleri dört açıldı. Bu Mis Smit'in bahsettiği adamdı. Kızcağız, mübalâğa etmemişti. Hakikaten de adamın halinde insanın tüylerini ürperten, soğuk birşey vardı. Herhalde delinin birisiydi,

Kurşunî elbiseli, kurşunî gözlü, ifadesiz yüzlü bir adamdı. Tahtadan oyulmuş bir heykele benziyordu.

hem de bu kurnaz, ihtiyatkâr halinden anlaşıldığına göre, çok tehlikeli bir deli.

Zorla gülümsemeğe çalışarak:

— Tecrübe ha? dedi. Başlamadan evvel, bana anlatın, e mi dostum?

— Memnun olurum. Ha, sahi, adım Harold Tuke, sizinkini biliyorum, Mister Varner. Bazı kâğıtlarınızı karıştırmak cüretinde bulundum. Filip hiddetle:

— Kâğıtlarımı ha? diye bağırdı.

Sonra delinin suyuna gitmek lâzım olduğunu hissedererek güldü ve ilâve etti:

— Tabii, kâğıtlarıma bakmanızın, tecrübeyle bir alâkası varsa, başka!

Mister Tuke:

— Var.

Dedi ve büyük bir koltuğa oturdu. Mahpusuyla arasında, sadece dar yemek masası vardı.

— Yazınızı taklit edeceğim, bırakacağınız mektubu yazmak için, diye ilâve etti.

Filip hayretle:

— Bırakacağım mektubu mu? dedi. Beni götürüyor musunuz?

— Hayır, götürmüyorum, gönderiyorum; hayattaki seyahatlerin en uzununa, en sonuncusuna...

Mr. Tuke, öne doğru eğilmiş, gözlerini ayırmadan Filip'e bakıyordu. Filip, bu küçük kurşuni gözlerin, bir büyüüp, bir küçüldüğünü farketti ve adamın onu ipnotize etmek istediğini anladı. Derhal uykusu gelmiş gibi başını eğdi.

Mr. Tuke:

— Birşey hissediyor musun? diye sordu.

Filip mahmur mahmur:

— Evet, dedi. Her yanıma uyuyorum.

— Bende bir değişiklik görüyor musun?

— Evet.

— Genç ve yakışıklı mı görünüyorsunuz? Sana benziyor muyum?

Filip hayretinden biraz fazla yüksek bir sesle:

— Evet, dedi.

Mr. Tuke, arkasına yaslandı ve alnını silerek:

— Siz iyi ipnotize oldunuz, Mr. Varner, dedi. Mis Mari Smit, güçlük çıkardı. Kendini kaybetmiş gibi yaptı ama, sonra elimi ısırdı.

— Mis Smit de...

— Evet. Gecidin ötesindeki küçük odada. Ağzını tıka- mağa mecbur oldum. Yoksa siz geldiğiniz zaman bir gü- rültü filân yapardı.

Mr. Tuke, Mis Smit için doldurulan tabancayı ağır ağır çıkarmış ve ihtiyatla masanın üstüne koymuştu.

— Silâhlardan hoşlanmam, dedi. Ama küçük tecrübemiz- de, bu çok işimize yarayacak.

Filip, iki kere yutkundu, sonra:

— Bana tecrübeyi anlatı- yordunuz, dedi.

— Sevgiliniz, nasıl olsa bi- liyor. Ben mektubu yazarken, o anlatsın. Sizin, hiç kimse- ninkine benzemiyen bir yazı- nız var, Mr. Varner. Kopya e- debilmem için, yalnız başıma kalıp uğraşmam lâzım.

— Ama o benim sevgilim değil ki...

— Mis Smit de aynı şeyi söyledi. Birbirinizi sevsей- niz iyi olurdu ama, gene de birbirinize pek uygunsunuz. Vakit olsa idi, âşık olurdunuz herhalde.

Mr. Tuke, o kayar gibi yü- rüyüşüyle odadan çıkınca Filip iplerini koparmağa çalıştı ama, nafil! Biraz sonra Mr. Tuke, elleri bağlanmış o- lan Mis Smit'le geldiler.

— Şimdi, şey... Yani, Mr. Varner'in karşısına otur da, sizi de onun gibi sandalyaya bağlayayım. Yalnız pamuksuz, tabii. Sizin için buna ihtiyaç yok, biraz evvel anlattıyım.

Mr. Tuke, odadan çıkar çıkmaz Filip boğuk bir sesle:

— Bütün bunların mânası ne Allah aşkına? diye sordu. Mari:

— Deli, dedi. İpnotizma, te- lepati, ruh gibi meseleleri ak- lına sardırmış. Bana hayatını anlattı. Ömründe kimseyi sev- memiş, hiç kimseye karşı bir şefkat duymamış. Şimdi bizi âşık sanıyor ya, ipnotize de edebildi; sözde bizi öldürecek- miş, ruhlarımız ona geçecek- miş. O da âşık olabilecekmış! Sizin ağzınızdan bir mektup bırakacak, epey zamandır giz- lice seviştığımızı, bu gece de kavgaya ettiğimizi sonra da kı- skançlıktan deli gibi olup, ön- ce beni, sonra kendinizi vurduğunuzu yazacak. Herşeyi çok iyi tertip etmiş. İzleri belli olmasın diye de, sizin iplerin altına pamuk koydu. Bu bağlı kalacakmış. Adam-

O sırada dışarda gürültülü ayak ses- leri duyuldu ve a- cele acele kapıya vuruldu. Mari, to- palıya topalıya pencereye gitti ve: "Jandarma," dedi.

da hakikaten ipnotize kuvveti var galiba! Yahut ta ben uyukliyordum. Çünkü siz güttikten biraz sonra kapı çalındı. Açtım. Mr. Tuke girdi ve ben bir çocukmuşum gibi elimden tabancayı aldı.

Filip düşündü. Babası daima: " Dikkatli davranılırsa, bir deliyi yola getirecek bir çare, her zaman bulunabilir " derdi. Babası doktor olduğu için bilirdi herhalde. Anı bir ümitle:

— Mis Smit, dedi. Ben bir şey söyleyecek filân olursam, bana uyar mısınız?

— Tabii, ne derseniz deyin, doğrudur diye yemin bile ederim.

Onlar böyle fısıldaşırken, Mr. Tuke elinde sahte mektupla odaya girdi. Mektubu muayene etsin diye Filip'e uzatarak:

— Nasıl buluyorsunuz? dedi. Gördüğünüz gibi kurşun kalemile yazdım ve kese kâğıdı kullandım. Bu hem sizin yarı çılgın olan halleti ruhiyenizi gösterir, hem de benim taklit yazımın kusurlarını öster.

Kese kâğıdının yazılı tarafını koparıp, bir zarfa soktu ve zarfı masanın öbür ucuna koydu. Kese kâğıdının artan tarafı, Filip'le kendi arasında duruyordu.

Filip, sahte bir sükûnetle:

— Tecrübeden bahsediyor-duk, dedi. Önce söylemek istemedik ama, iyi tahmin ettiniz, biz birbirimizi seviyoruz.

Mr. Tuke, ellerini uğuşturarak:

— Güzel, dedi. Ha, unutmadan sorayım. Solak filân değilsiniz ya, Mr. Varner?

— Hayır. Niçin sordunuz?

— Sizi hangi şakaktan vuracağım buna bağlı da.

Filip, çok mühim birşey düşünüyormuş gibi ağır ağır:

— Mademki biz iki âşığız ve bir dram oynuyoruz, dedi. Küçük şeylerin ehemmiyeti vardır. Mari benim yüzüğüme taşımalı.

— Yüzüğünüz var mı?

— Var.

"Bulamadım " diye söze başlamıştı. Fakat sözlerinin sonunu getirememişti. Çünkü Filip'in vurduğu yumruk onu yere sermişti.

— Ben onun parmağına taktım tecrübeden sonra.

— O zaman çok geç kalır. Bu öyle basbayağı bir yüzük değildir. Yüzlerce senedenberi ailemin elindedir. Adına " Hortlak Yüzük " derler. Çünkü bu yüzüğü taşıyan ölünce, ruhu hemen yüzüğü onun parmağına takan adama geçermiş. Ruhun bu seyahati esnasında, yani el soğuyunca ya kadar yüzük görünmez olurmuş. Sonra ruh, öteki adama geçince gene görünürmüş. Hurafe, tabii.

Mr. Tuke, büyük bir dikkatle dinliyordu. Dalgın dalgın:

— Nerede bu yüzük? diye sordu.

— Yazı masamın sol tarafındaki gözde. Kâğıtların altında.

Mr. Tuke, tabancayı bükük bir dikkatle masaya koydu ve şimdiye kadar hiç göstermediği bir atıllikle, yüzüğü almağa gitti.

O zaman Filip içildi ve ağzıyla masanın üstündeki kese kâğıdını aldı. Boynunu uzatarak, kâğıdı lâmbanın üstüne doğru tuttu, öyle ki, kâğıdın bir ucu ateş aldı. Ateş alır almaz, kâğıdı hemen kolundaki pamuğun üstüne koydu. Derhal küçük, parlak

alevler çıkmaya başladı. İp kâfi derecede incelince, kollarını gererek bağlarını kopardı. Sonra çakısını çıkarak ve her tarafı uyuşmuş olduğundan, beceriksiz hareketlerle ayaklarının iplerini kesti. Sonra Mari'yi de iplerinden kurtardı.

Mr. Tuke, bu sırada mutfak kapısını açmış:

— Bulamadım.

Diye söze başlamıştı. Fakat sonunu getiremedi. Çünkü Filip'in vurduğu yumruk, onu yere sermişti. O daha ne olduğunu anlıyamadın, iki genç onu, biraz evvel kendilerini bağlayan iplerle sıkıca bağlamışlardı bile. İşlerini bitirmek üzerelerken, dışarda gürültülü ayak sesleri işitildi ve acele acele, kapıya vuruldu.

Mari, topalıyla topalıyla pencereye gitti ve:

— Jandarma, dedi.

Kapıyı açtılar. Jandarma:

— Şöyle ufak tefek...

Diye söze başladı. Sonra gözü Mr. Tuke'ye ilişince:

— İşte!

Diye bağırdı ve cebinden bir fotoğraf çıkartıp bir Mr. Tuke'ye, bir de fotoğrafa baktı.

— Ta kendisi, diye ilâve etti. Bir haftadır her tarafı altüst ettim. Adı Arnold Tuke. Bir tıp müessesesinden kaçırmış

Filip, derin bir oh çekerek:

— Tamam, dedi. Aman, ne olur, alın, götürün.

Elleri kelepçeli olarak jandarmanın yanında giden Mr. Tuke, kapıya geldiği zaman döndü ve melûl melûl:

— Hortlak yüzükten bahsetmeseydiniz, tecrübemiz bitmiş olacaktı, Mr. Varner, dedi. Allahaismarladık.

Ayak sesleri dışarda uzaklaşırken, Mari birşey hesap eder gibi parmağına bakıyordu. Sonra:

— Halatlardan hangisi sizin acaba?

— Fiyangolusu şekerim...

— O yüzüğü görmek istedim, dedi.

— Öyle bir yüzük filân yok. O ânın ilhamıyla ben yarattım.

— Bana sahiciymiş gibi geldi. Öyle ki, altın halkanın soğuk temasını tenimde hissettim âdeta.

— Belki de bir gün hissedersin Mari... Yani, şey...

Filip, ne diyeceğini şaşırarak sustu.

Mari, güzel gözlerini ayırmadan ona bakıyordu:

— Yani ne? diye mırıldandı.

Filip:

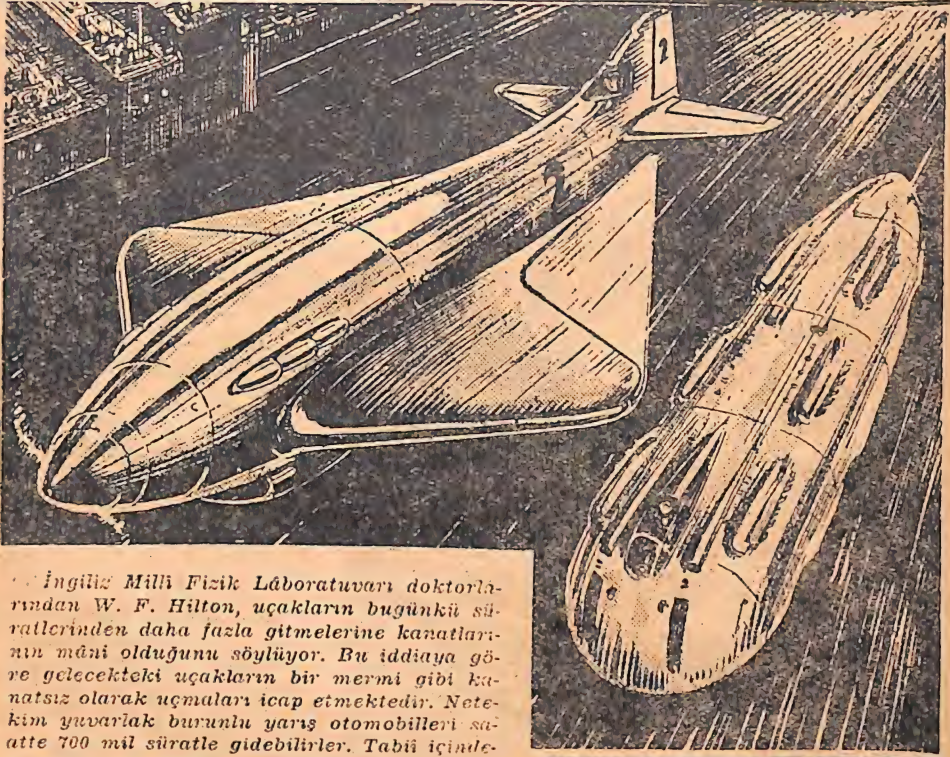
— Saçma, diye cevap verdi.

— Aşk, saçma demek öyleyse?

Filip, mahcup bir tavırla elini uzatarak:

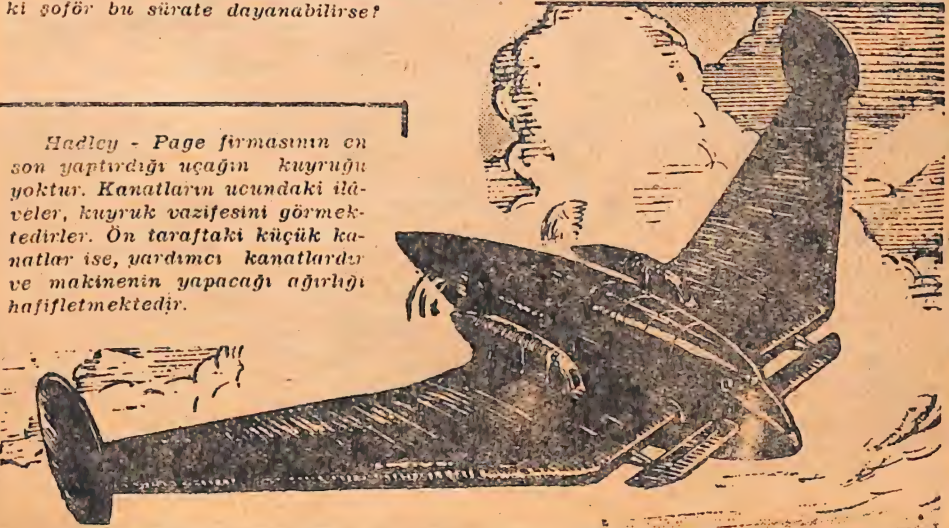
— Hayır, dedi. Şimdi anlamağa başlıyorum. Aşk, dünyanın en güzel şeyidir.

Bugünün HARİKALARI

İngiliz Millî Fizik Laboratuvarı doktorlarından W. F. Hilton, uçakların bugünkü süratlerinden daha fazla gitmelerine kanatlarının mâni olduğunu söylüyor. Bu iddiaya göre gelecekteki uçakların bir mermi gibi kanatsız olarak uçmaları icap etmektedir. Nettekim yuvarlak burunlu yarış otomobilleri saatte 700 mil süratle gidebilirler. Tabii içindeki şoför bu sürate dayanabilirse?

Hadley - Page firmasının son yaptırdığı uçağın kuyruğu yoktur. Kanatların ucundaki ilâveler, kuyruk vazifesini görmektedirler. Ön taraftaki küçük kanatlar ise, yardımcı kanatlardır ve makinenin yapacağı ağırlığı hafifletmektedir.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

Mister Strang'ın, St. James koruluğu civarındaki evinde kıymetli bir inci gerdanlık çalmıştı. Polisin e-
linde, hırsızın evin içinden biri olduğuna dair kuvvetli deliller vardı ama, bütün gayret ve araştırmalara rağmen ne hırsızı, ne de gerdanlığı meydana çıkarmağa muvafak olunamamıştı.

İki hafta sonra Mister Strang, Skotland Yard'a telefon ederek, hizmetçi Kev'in geceyarısı ortadan kaybolduğunu haber verdi.

1 — Sabahleyin 9,5 da eve gelen Müfettiş Holt, hizmetçi kızın yatak odasında inceleme yaparak, yatak çarşafının meydana olmadığını ve şilte de kan lekeleri bulunduğunu meydana çıkardı.

2 — Bu sırada nehirde polisler yeni bir olayla karşılaşmış bulunuyorlardı. Gece yarısı Vokshal köprüsünün altından geçen Berta isminde mavnanın içine genç bir kız cesedi düşmüştü.

3 — Cinayet olan odanın penceresinin dışında bir merdiven duruyordu. Evin usaklarından Simkins, Müfettişe, gece koridorda bir gürültü işittiğini söyledi.

4 — Simkins koridora çıkınca, Mister Vilfred'in beyaz bir örtüye sarılmış büyükçe bir yükü merdivenlerden indirdiğini görmüş.

5 — Sorguya çekilen genç Vilfred Strang, hizmetçi kızla samimi olduğunu itiraf etti. Fakat hizmetçi kızın kaybolmasından haberi olmadığını, gece yatarak uyuduğunu ve sabaha kadar hiç uyanmadığını söyleyerek yemin etti.

6 — Araştırmalarına devam eden Holt, evin biraz ötesinde bulunan garaja gitti. Yerde nazarını çeken koyu lekeye bakarak «Kan...» diye mırıldandı.

İNCİ Gerdanlık

Yapılan inceleme neticesinde, mavnaya düşen cesedin, kayıp hizmetçi kızın cesedi olduğu anlaşılmıştı. Vücudüne ağırca bir otomobil parçası bağlanmıştı. Şayet o sırada köprü'nün altından mavna geçmemiş olsaydı, hizmetçi kızın cesedi nehere düşerek, suyun dibine inecekti. Doktor, hizmetçinin bıçaklanarak öldürüldüğünü, cinayetin de gece saat 10 ile 1 arasında işlendiğini söyledi. Bunun üzerine Müfettiş Holt, genç Vilfred'in masum, caninin de uşak Simkins olduğunu meydana çıkardı.

Müfettiş bu hakikati nasıl anlamıştı?

Bu bilmecemizin çözüsünü, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

5 inci resimdeki ölünün parmakları arasında duran sigaraya dikkatle bakınız. Sigaranın parmaklar arasına gelen kısmında bir eziklik göreceksiniz. Bu eziklik, sigaranın bir sigara tabakasından çıktığını ispat eder. Çünkü bu ezigi, sigaraları tutan, sigara tabakasındaki lâstik yapar.

Yolculardan ikisi sigara içiyordu. Bunlardan biri kadın yolcu idi. Fakat Floyd, boğazı tellerle sıkılarak öldürülmüştü. Bunu bir kadın yapamazdı. Diğer sigara içen yolcu ise Hudson'du. Ve polis katilin o olduğunu derhal anlamıştı. İkinci resme dikkatle bakarsanız, siz de katilin o olduğunu anlarsınız. Çünkü resim 2 de (sakallı yolcu) Hudson'un ceketinin küçük cebinde bir sigara tabakası görülmektedir.

PERDEDEN PORTRELER

James Cagney (Jeyms Kagni okunur) yahut ta samimi dostlarının onu çağırarakları gibi Jimmy gayet fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Evde kendisi gibi bakılmak zorunda olan dört çocuk daha vardı. Evin geçimi için babasının kazancı kâfı gelmiyordu. Küçük James bir taraftan mektebe giderken bir taraftan da çalışmaya mecbur oldu.

Oradört yaşında hayata atılan küçük James önceleri

bir New York gazetesinde kapıcılık yaptı. Sonraları bir satış mağazasında haftada

James Cagney

beş liraya, müsterilerin satın aldıkları şeyleri paket halinde sardı. Daha sonraları bir

kitabevinde satış memuru oldu. Mektebe geceleri devam ettiğinden gündüzleri bu gibi işleri yapmaya fırsat buluyordu. Kazandığı parayı hiçbir meteliğini sarfetmeden eve teslim ediyordu.

James, küçüklüğündenberi resim yapmaya meraklıydı. Daha sekiz yaşında bir çocukken mecmualardaki resimleri gayet güzel kopye ederdi. Yaptığı resimleri ya odanın duvarlarına asar, ya kız arkadaşlarına hediye ederdi. Bazan parayla sattığı bile olurdu. Amerikan çıkletlerinden çıkan meşhur sporcuların resimlerini karakalemle büyütterek arkadaşlarına sattığı ve kendisine sinema parası çıkardığı bile olurdu. Annesi onun bu kabiliyetile yakından alâkadar olur, oğlunu durmadan teşvik ederdi.

Kolej tahsilini muvaffakiyetle bitiren James, NewYork şehrinin meşhur üniversitelerinden birisi olan Columbia'nın resim ve sanat kısmına girdi. Gene eskisi gibi bir taraftan okurken bir taraftan da her türlü işte çalışarak hayatını kazanıyordu. Onun geçim zorluğu çektiğini gören bir arkadaşı ona bir gün: "Jimmy," dedi. "Ben bir tiyatro kumpanyasına girdim. Eğer dans biliyorsan sen de gel. İyi para veriyorlar!.."

James'in dans falan bildiği yoktu. Fakat parasızlık o kadar canına işlemişti ki, arkadaşına yalan söylemeyi bile göze almıştı. Ertesi gün arkadaşası ile birlikte doğrucu tiyatro turupunun bulunduğu yere gittiler. Bir iki ayak numarasından sonra bilmediği

meydana çıktı. Fakat orada-
kiler kalender insanlardı.
"Bu kumpanya zaten yeni
kuruluyor. Biz revüyü hazır-
larken sen de dansı öğrenir-
sin." dediler.

O günden sonra provalar
başladı. Revünün bütün ar-
tistleri canla başla çalışmaya
başladılar. Patronlarının
sermayesi gayet azdı. O da
tiyatro kirası, orkestra para-
sı ve revünün giyim masrafı
olarak sarfedilmişti. Artist-
ler paralarını temsiller baş-
ladıktan sonra, o da muvaf-
fak olurlarsa, eğer seyirciler
oyunlarını beyenirlerse ala-
caklardı.

Nihayet çalışmalarının
karşılığını fazlasıyla kazandı-
lar. Revü son derece tutuldu.
Geceli gündüzlü olmak üzere
tam bir buçuk ay devam etti.
Bundan sonra iki buçuk ay
da Amerika'nın diğer şehirle-
rini dolaşarak temsiller ver-
diler. James hayatında gör-
mediği kadar fazla kazandı.
Artık ressam olmayı falan
unuttu. Kafasında şimdi ar-
tist olmaktan başka bir dü-
şüncesi kalmamıştı.

Tekrar New York'a dö-
nünce hemen kendisine mü-
zikal bir komedinin korosun-
da çalışan Frances Vernon
isimli bir genç kızla tanıştı.
Sevişerek evlendiler. Bundan
dan sonra birlikte çalışmaya
başladılar. Küçük bir vodvil
kumpanyasına girerek şehir
şehir dolaşıp temsiller ver-
meye başladılar. Gene temsil
vermek için gittikleri bir şe-
hirde çok sevdikleri eski bir
sahne arkadaşına rasladı. Bu
dost onları bir mektupla
Warner Bros. stüdyolarının
sahibi Warner Kardeşlere
tavsiye etti.

Fakat Jimmy sahneyi be-
yazperdeye tercih ediyordu.
Karısıyla beraber tekrar New
York'a döndü. Broadway sah-
nelerinde iş bularak büyük
muvaffakiyetler elde etti.
Joan Blondell'le birlikte oyn-
nadığı «Günahkârların Bay-
ramı» piyesini Hollywood si-

nemacıları çok beğendiler.
Onları aynı piyesin filminde
oynamaları için Hollwood'a
davet ettiler. James sahne-
de muvaffak olduğu kadar
filimde de aynı başarıyı elde
etti. Bunun neticesi olarak o-
nu Hollywood'ta alakoydular.

James Cagney hâlâ hâlâ
resim yapmayı bırakmamış-
tır. Hattâ son zamanlarda
Douglas Fairbanks Jr. la
müşterek bir sergi açmıştır.

Oldukça iyi piyâno çalar.
Bethoven ve Brahams'dan
klâsikler çaldığı gibi caz da
çalar. Mavi gözlü, kızıl saç-
lıdır. Bir metre yetmiş san-
tim boyundadır. Bundan kır-
kiki yıl önce 17 Temmuz
1904 te New York şehrinde
dünyaya gelmiştir. William
Cagney isimli prodüktörlük
yapan bir ağabeysiyle, Jean

Cagney isimli artistlik yapan
bir kızkardeşi vardır. Herde
göreceğimiz "Zaier Marşı"
filminde kızkardeşiyle ve
Joan Leslie'yle birlikte oynu-
yor.

James Cagney beyazper-
dede ilk şöhretini "Bir Nu-
maralı Halk Düşmanı" fil-
miyle yapmıştır. Bundan son-
ra bir çok gangster filminde
başrolu oynuyarak meşhur ol-
muştur. Buna rağmen gang-
ster, hele hain adam rollerini
oynamayı hiç sevmeyiz. Son
zamanlarda Warner Bros. şir-
ketinden ayrılarak kendi
sermayesiyle "Blood on The
Sun - Güneşteki Kan İzleri"
filmini çevirdi. Eserin başka-
dın rolünü Sylvia Sydney,
prodüktörlüğünü de ağabeyi
William Cagney yapıyor.
Filimde James Amerikan ga-
zetecisi rolündedir.

TEHLİKELİ Tecrübe

Dr. Huntington Bailey gözlerini açtığı zaman kompartımanında yeni bir yolcu görünce memnun oldu. New York tirenine bineli üç dört saat kadar birşey olmuştu. Kompartımanda yalnızdı. Dışarda yağmur bardaktan boşanırcasına yağdığı için etrafı seyredip vakit geçirmeye

imkân bulamamıştı. Eline bir kitap almış fakat onu da okuyamamıştı. Etrafındaki sessizlik ve bu sessizliğin içinde tiren tekerleklerinin muntazam takırtıları onu adamakıllı rahatsız ediyordu.

İnsan yolculuğa çıktı mı muhakkak ki lâkırda edecek bir seyahat arkadaşı edinmek istiyordu. Hele tiren yolculuklarında bu ihtiyaç kendisini adamakıllı hissettiriyordu. Dr. Bailey kompartımanında böyle bir arkadaş bulamayınca uyumak istedi. Üzerine çöken ağırlık neticesinde yavaş yavaş gözleri kapandı.

Gözlerini açtığı zaman karşısında iki lâf edecek bir kimse görünce hakikaten sevinmişti. Pencerenin buğusunu silerek dışarı baktı. Yağmur hızını daha çok artırmıştı. Fırtına da çıkmıştı. Dr. Bailey bir müddet dışarısını seyrettikten sonra karşısındaki kompartıman arkadaşına döndü. Onu süzmeye başladı.

Yol arkadaşı otuzbeş, kırk yaşları arasında olgun bir kadındı. Gayet temiz ve güzel giyinmişti. Duruşundan, hareketlerinden kibar bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Siyah ve ufak gözlerinde korku ve evhamın meydana getirdiği bir takım garip parıltılar vardı. Kadının gözlerinin içine bakan en basit insan bile bunu kolaylıkla farkedebilirdi.

Tanınmış ruh doktorlarından Bailey bunu anlamakta güçlük çekmedi. Onun dışardaki yağmur ve fırtınanın şiddetinden korktuğuna hükmederek kadına tatlı tatlı gülmüşti: "Korkacak birşey yok," dedi. "Böyle fırtınalar her zaman olur. Göreceksiniz bakın hava yarın ne güzel açacak."

Kadın ona dostça gü-

lümsiyerek mukabele etti: "Hayır fırtına için telaş ettimim yok. Yarın akşam kardeşimin ve karısının vereceği bir çay partisine yetişmem lâzım. İnşallah tiren rötâr yapmaz!," dedi.

Bir kere söz açılmıştı. Bailey hem kendi vaktini geçirmek için hem de kadıncağızı biraz oyalamak için durmadan konuştu. Fakat kadıncağızın gözlerindeki korku izleri hiç silinmiyordu. Gözlerinin bakışından fikrinden korkunç şeylerin geçtiği hissediliyordu. O gece konuşarak epeyce vakit geçirdiler. Doktor kadının ismini öğrendi.

Ertesi günü kahvaltı salonuna beraberce gittiler. Kadının yavaş yavaş ona alışıyordu. O gün öğle yemeğinde New York zenginlerinden Nick Bederaux'nun kızkardeşi olduğunu. Ağabeysinin biyografisini onun karısı Allida için yazdığını söyledi. Doktor bunu duyunca: "Doğrusu," dedi. "Sizin için çok güzel bir meşguliyet."

Kadın cevap vermiyerek sadece müstehzi bir şekilde gülümsedi. Doktor sözüne devam etti: «New York gibi büyük bir şehirde çok yakın akrabalarınız var. Hiç olmazsa otellerin yeknasak ve can sıkıcı hayatından kurtulacaksınız. Benim birkaç dostum var. Fakat onların yanında kalamam!..»

Kadın garip bir şekilde onun sözünü kesti: "Onların evinde kalmak mı," dedi. "Allah göstermesin orada bir gece bile kalmıya tahammül edemem!.."

Doktor ne söylediğini şaşırılmıştı. Kadın son sözlerini o kadar kesin ve sinirli söylemişti ki. Adamecağız susmanın daha iyi olacağı kararına vardı. Zaten kadında da konuşmak isteği kalmamıştı.

New York garına girdik-
leri zaman kadın doktordan
kendi eşyalarını da beraberine
alıp ineceği otele götür-
mesini rica etti. Bailey'in
merakı gittikçe artıyordu.
Sırf bu yüzden kadının rica-
sını reddetmedi. İneceği ote-
lin adresini vererek, akşam
tekrar görüşmek üzere ka-
dından ayrıldı.

Otelde kendi için bir, ka-
dın için de başka bir daire
tuttu. Bavulların yukarı çı-
karılmasını söyledikten sonra
telefona gitti. Çok sevdiği ar-
kadaşı Clag'ı bularak ona
New York'ta olduğunu ha-
ber verdi. Clag bundan çok
memnun oldu. Ona ziyaretine
gelmek istediğini fakat ak-
şam dostlarına bir eğlence
tertip ettiğini söyledi. Çok
meşgul olduğundan görüşmek
üzere vereceği eğlenceye mu-
hakkak gelmesini ondan is-
tedi.

Clag tanınmış bir heykel-
traşı. Dr. Bailey onu çok
severdi. Yorgun olmasına
rağmen üstünü değiştirerek
arkadaşının eğlencesine gitti.
Eğlente New York'un en
tanınmış simaları vardı. Dr.
Bailey hayretle zengin Nick
Bederaux'un, güzel karısı
Allida'nın ve tiren arkadaşı
Miss Cissie'nin de orada ol-

duklarını hayretle gördü. Bu
tesadüften biraz da memnun
olmuştu. Çünkü orada hiç
tanımadığı kadın yoktu. Doğ-
ruca Miss Cissie'nin yanına
gitti. Fakat kadın onunla ko-
nuşmak istemiyerek arkasına
döndü.

Bailey ortada kalakalmış-
tı. Neyseki arkadaşı Clag im-
dadına yetişti: "Bailey," dedi.
"Sana modelim Miss Elaine'i
takdim edeyim."

Dr. genç kızın yüzüne ba-
kınca onun tam mânasıyla
sarışın güzeli olduğunu kabul
etti. Biraz şaşırarak "Mem-
nun oldum," dedi. "Senin yap-
tığın eserlerin güzel olma-
sının sebebinin şimdi anlıyorum.
İnsanın böyle harikulâde bir
modeli olursa..."

Miss Elaine: "Bana biraz
mübalâğa ediyorsunuz gibi
geliyor!," diyerek dokto-
run iltifatını yarıda kesti.
Guruplarına Maitland isimli
geveze bir ressam daha ka-
tıldı. Havadan sudan konu-
şmaya başladılar.

Onu ve çocu-
nu kurtaracağı-
nı, ilerde me-
ut yaşayacakla-
rını söyledi

Film Hikâyeleri

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

Resimleyen : SURURİ

OYNAYANLAR

Allida Hedy Lamarr
Dr. Bailey George Brent
Nick Bederaux .. Paul Lukas
Cissie Olivie Blakeney
Clag Albert Dekker

Rejisör: Jacques Tourneur
RKO Radio

Doktor konuşurken Miss
Cissie'yi gözden kaçırmıyor-
du. Kadının kalı garibine gi-
diyordu. Hele bir aralık Alli-
da'nın doldurup verdiği çay
fincanına korkarak bakışı ve
tereddütle içişi normal bir
insanın yapacağı hareketler

değildi.

Çayı içtikten bir müddet sonra kadıncağıza fenalık geldi. Onu çağırdılar. Bailey ruh doktoru olduğunu söyledi. Allida kocasına dönerek: "Bir doktor çağırsak nasıl olur?.." dedi.

Nick: "Lüzumu yok!" diye cevap verdi. Kadıncağızı bir otomobile koyarak eve götürdüler. Bir müddet sonra Clag merak edip telefonla vaziyeti sorunca kadının kalb' durması neticesinde öldüğü haberini aldı.

Nick ve güzel karısı oradan ayrıldıktan sonra onlardan bahsedilmeye başladı. Clag: "Allida'yla konuşan her erkek ona âşık olur!.." dedi. Bailey onun mübalâğalı konuştuğunu söyleyince heykeltraş: "Yarın akşam onların evine çaya davetliyim istersen seni de götürüyüm."

Doktor gülererek arkadaşı-

nın bu davetini reddetti. Miss Elaine'i alarak sokağa çıktı. Onu evine bıraktıktan sonra oteline döndü. Otel müdürüne Nick Bederaux'un adresini vererek Miss Cissie'nin eşyalarını oraya göndermelerini söyledi. Asansörle dairesine çıkarken kulağında bazı sözler çınlıyordu. Cissie: "Onların evinde tek bir gece dahi kalamam!.." diyordu. Allida da: " Bir doktor çağırsak nasıl olur?.." diyordu. Nick: "Lüzumu yok!.." diye cevap vermişti...

Ertesi günü Bailey arkadaşıyla birlikte Bederaux'un evine çaya gitmeye karar verdi. Bunu Miss Cissie'nin esrarını öğrenmek için yapıyordu. Belki bu onun için tehlikeli bir tecrübe olacaktı. Fakat tehlikeli tecrübeler daima hoşuna giderdi.

Bederaux'lar onları gayet iyi karşıladı. Nick onun ruh

doktoru olduğunu öğrenince onu bir kenara çekerek karısının hasta olduğunu söyledi. Hattâ biraz daha ileriye giderek onun delirmek üzere olduğunu, oğulları Alec'e çok eziyet verdiğini söyledi.

Doktor ilk konuştukları andan itibaren onun yalan söylediğini anlamıştı. Fakat Miss Cissie'nin esrarını çözmek için herşeye inanmış gözüktü.

O akşam aynı garip hareketler Allida'nın hareketlerinde de belirdi. O da Miss Cissie gibi birşeyden korkuyordu. Bailey bunu çok iyi hissetmişti. Ona yardım etmek istiyordu. Allida'nın da Miss Cissie gibi ölmesini istemiyordu. Sonra onu şimdi çok güzel bir kadın olarak görüyordu.

Bailey otele döndüğü zaman buvullarının durduğu büyük dolapta kitap sandığını ararken bir elbise valizi gördü. Bu kendisinin değildi. Merak ederek dışarı çıkardı. Üzerindeki kartta Miss Cissie ismini gördü. Otel hamalının valizi yanlışlıkla kendi odasına koyduğunu anladı. Belki içinde birşey bulurum ümi-

Bu tehlikeli bir tecrübe olacaktı. Fakat tehlikeli tecrübeler...

diyle açtı.

Valizin içinde kadın giyimine ait bazı şeylerle ufak tefek tuvalet eşyası vardı. Bir de not defteri duruyordu. Açtı, okumağa başladı:

«Nick'in babası ondan nefret ederdi... İhtiyar adam bir vapurun güvertesinde inhar etti... Cissie kardeşi Nick'i taparcasına severdi... Nick'le Allida bir papatya tarlasında tanıştılar... Cissieyle Nick onu Avrupaya gezmeye götürdüler... Allida elinde olmıyan bir sebep neticesinde Nick'le evlenmek mecburiyetinde kaldı... Bir eğlenti... Alec Gregory isimli bir genc... Alec güzel Allida'da'ya kendisini sevdiğini söyledi... Nick bunu duydu... Allida, kocasıyla sevgilisinin ağız kavgasını duydu... Güzel kadın kocasının ne canavar ruhlu bir adam olduğunu ikinci defa anladı... Acele ortadan kayboldu...»

Ertesi gün akşam tekrar arkadaşı heykeltraş Clag'la beraber Bederaux'ların evine yemeğe gitti. Ziyafet bittikten sonra misafirler büyük oturma salonuna geçtiler. Bir aralık Nick yavaşçacık salondan çıktı. Merakı son hadini bulan Nick görünmeden onu takip etti.

Nick doğruca oğlu Alec'in odasına gitti. Küçük çocuk yatmak üzereydi. Ona korkunç hikâyeler anlatmaya başladı. Zavallı Alec babasının anlattığı hikâyelerin verdiği korku neticesinde katıla katıla ağlamaya başladı. Babasına susmasını rica etti. Fakat Nick çocuğu çıldırtmak istercesine hareket ediyordu. Kalktı lambayı söndürdü. Alec'i karanlıkta korku içersinde bırakarak dışarı çıktı. Salona misafirlerinin yanına döndü.

Bailey, Nick'in delirme krizleri geçirdiğine ve Alec Gregory'yi kızkardeşi Cissie Bederaux'u onun öldürdüğüne inanmıştı. Vicdan azabı çeken Cissie herhalde onun cinayetini ortaya koyacaktı. Bunun için New York'a gidiyordu. Fakat planını tatbik

mevkiine koymadan o günkü çay partisinde Nick Bederaux kızkardeşini zehirlemişti. Doktor istememesinin sebebi de buydu. Şimdi de karısıyla oğlunu çıldırtarak bertaraf etmek istiyordu.

Bailey sonuncu olarak ziyafetten ayrıldı. Yakın bir lokantadan Nick'in evine telefon ederek Allida'yı buldu. Ona dışarda beklediğini söyledi. Güzel kadın gelince ona bütün meseleyi anlattı. Allida da küçük Alec'in kocasından olmayıp sevgilisi Alec Gregory'den dünyaya geldiğini söyledi.

Doktor güzel kadına sarılarak uzun uzun öptü. Onu ve çocuğunu kurtaracağını, bütün bunların geçeceğini, ilerde mesut olarak beraber yaşayacaklarını söyledi. Birlikte eve gittiler. Doğruca küçük

Alec'in odasına çıktılar. Oda da pis bir koku vardı. Çocuk yataкта uyuyuyordu.

Bu anda arkalarından bir ses duyuldu: «Çocuğa dokunamı öldürürüm!..» Geri döndükleri zaman elinde bir tabanca Nick'i gördüler. Etraftaki koku gittikçe ağırlaşmıştı. Şimdi etrafı Allida'yla Bailey de sallanır görüyorlardı.

Nick çlgın bir kahkaha atarak: «Havagazi lambasını patlattım!. Hepimiz boğularak burada öleceğiz!» dedi. Ve doktorun üzerine atıldı.

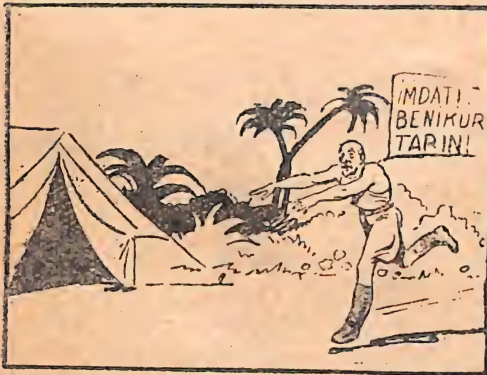
Yerde kısa bir boğuşmadan sonra Bailey ayağa kalktı. Evvelâ Allida'yı dışarı çıkardı. Sonra çocuğu aldı. Tam evden çıkmışlardı ki içerde bir infilak duyuldu. Bir yerden ateş alan gaz patlamış ve Nick cinayetlerinin cezasını hayatıyla ödemişti.

Ormanlar Hâkimi

3

DIŞARDA ZENCİLER ÖLÜM AĞSI OYNUYORLARDI.

KALU KAMP TA MERAK İÇİNDE İDİ

GİDİP BİR
BAKAYIM

KALU TAM TAM SESİNİ DUYUNCA
KOŞMAGA BAŞLADI.

AĞAÇTA GİZLENEN BİR VAHŞİ
KALUYU GÖZLÜYÖRÜ.

VAHŞİNİN OKU KALUNUN OMZU
NA ŞAPLANDI.

BÜ TAM TAM
NE ZAMAN
BİTECEK

YAKINDIR

ASLANDA GİTTİKÇE HİRS-
LANIYORDU.

DURUN ! AYALLAHİ BENİM
AGZIMLA KONUŞACAK.

TAM TAM. DURUP SESSİZLİK
ÇÖKTÜ.

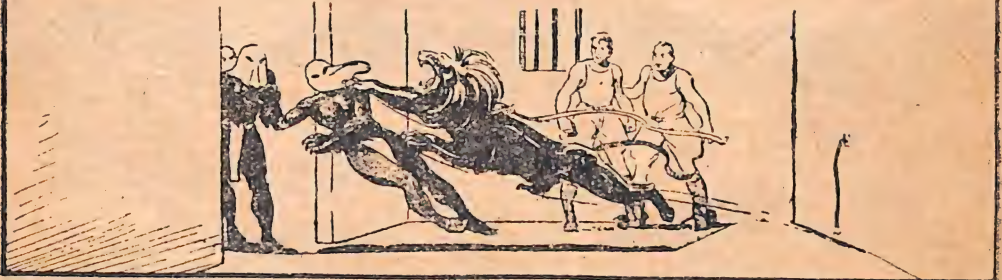

ALLAH MAHPUSLARI
KURBAN EDİNİZ DİYOR.

ÖLÜM HABERCİSİ ZENCİLER
KULUBEYE KOŞTULAR.

KAPI AÇILINCA ZENCİLER İPİNİ KOPAN ASLANIN PENÇELERİ
DUŞTULAR

BİZİ GÖTÜRMEK
İÇİN GELMİŞLERDİ

ASLANA BAKIN
DIŞARI ÇIKTI

ZAVALLI KALU BAYGIN YATIYORDU
VAHŞİ ONU ÖLDÜ SANDI.

VAHŞİ UZAKLAŞIN CA KALU DOĞRULDU
VE ONU BİR KURŞUNLAYER E SERDİ

BAYTEKİNDE YARALIZENCİNİN
BIÇAGINI ALARAK KULÜBEDEN FIRLADI

ASLAN KUDUR MUŞ GİBİ LONA
YA YÜRÜDÜ

FAKAT BAYTEKİN YETİŞTİ VE
BIÇAĞI HAYVANIN KALBİNE SAPLA
DI.

O, MUKADDES ASLANI ÖLDÜRDÜ
SİZDE ONU ÖLDÜRÜN.

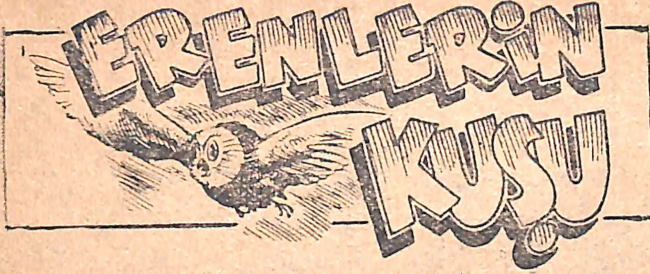
ANSIZIN BİR TÜFEK SESİ DUYULDU
VE LONA YÜZÜ KOYUN YERE DÜŞTÜ.

KALU AĞACIN ÜSTÜNE ÇIKMIŞ
BAYTEKİNİN SİLÂHINI DENİYORDU

Bütün gün kar yağmış ve demir gibi sertleşen toprağı kaplamıştı. Bir haftadır derece sıfırdan yukarı çıkmıyor ve acı bir şimal rüzgârı, etrafı kasıp kavuruyordu.

Ahmet Ağaların çiftliğindekiler, kalın kapılar ve perdeli pencerelerin arkasında rahattılar. Her taraf öyle sıkı kapatılmıştı ki, dışarı lâmba ışığı bile sızılmıyordu. Kümes ve ahırdaki hayvanlar, ses çıkarmıyorlardı. Acı soğuk, çiftlikteki bütün hayatı durdurmuş gibiydi.

Fakat kiremitlerin üstünde her hissi uyanık, vücudu şiddetli bir enerjiyle dolu bir mahlûk duruyordu: Çiftliğin büyük baykuşu Ulu. Ulu'nun, fıncan tabağı gibi dairelerle çevrili parlak gözleri, öne doğru bakıyordu. Küçük, kıvrık bir ağzı vardı.

Orada oturmuş, etrafını dinliyordu. Şu son bir koca gün içinde yiyecek meselesi ona adamakıllı sıkıntı vermiş başlanmıştı. Tarla fareleri, sıçanlar, tavşanlar azalmıştı. Bütün mahlûklar, yuvalarının kuytulugunu, dışarıki donmuş dünyaya tercih etmişlerdi. Hayat sonu gelmez bir didinmeden ibaret kalmıştı. Ulu, sabırlı bir azimle, yiyecek bollasınca kadar, vücudundaki hayat ateşini söndürmeğe cabalıyordu.

Ahmet Ağanın çiftliğinin damında oturmuş, hassas kulaklarıyla en hafif sesleri yakalıyor ve parlak, yuvarlak gözleri, etrafta av arıyordu.

Gagasını açtı ve tüyler ürpertici bir gılgı kopardı. Bu korkunç bir sesi. Tenha, karlı diyarı bekliyen hain bir ruhun feryatıydı sanki. Etraf

ta zaten başka bir dünyadan gelen görünmez mahlûklar için böyle beyazlara bürünmüş, bu kadar korkunç bir şekilde sessiz ve ıssız kalmış gibiydi.

Çiftliğin sıcak, aydınlık bir odasında Ahmet Ağanın karısı :

— Bak, gene şu baykuş öttü, Ahmet, dedi. Allah müshakını versin, tüylerimi diken diken ediyor. Neden vurup öldürmüyorsun bilmem? Eminim ilkbaharda civcivlerimin hepsini yutar.

Ahmet Ağa, başını gazetesinden kaldırdı :

— Elimde tüfeğim olduğu zaman göremiyorum ki, mübareği, dedi.

Ahmet Ağanın on beş yaşındaki oğlu Tosun, her zamanki gibi ateşin başına oturmuş, kitap okuyordu. Lâfa karıştı :

— Mektepte okuduk, baykuş çiftçinin en iyi dostuyum. Mahsulleri mahveden tarla faresi filân gibi hayvanları yermiş. Çiftlikte beş, altı kediden fazla işe yarar mı.

Annesi :

— Lâkırdı! dedi. Sen bu işlerden anlamazsın. Baykuş uğursuz hayvandır. Avlanmaktansa, yumurtayla, piliç yemeği tercih eder. Param olsa, her öldürülen baykuş için elli kuruş verirdim.

Tosun tartışmadı.

Ulu'nun gılgı hiç bir netice vermemişti. O, kanı donduran sesi duyup ta deliğine sınımek için kaçışan bir tek fare görmemiş, hiç bir telâşlı tikirti işitmemişti. Havalandı ve tarlalara doğru kanat çırpı. Beyaz karları ve göl-

geli otları, hiç birşeyi kaçırmıyan gözlerle tarıyarak, hendekleri ve çalılıkları araştırmağa başladı. Fakat bu dikkatli araştırma, ona mağlûp edebileceği hiç bir mahlûk göstermedi. Bir iki büyük tavşan, buzlu örtünün altındaki otları yiyor, yahut kök kemiriyordu. Ve bir tilki, erişemeyeceği kadar yüksekten uçan baykuşa, aç gözlerle bakıyordu.

Ulu, bir halka çevirerek bir çınar ağacının dalına kondu. Yine hareketsiz ve tetikte bir vaziyet aldı. Açlığı, tasavvur edilmez derecedeydi. Ölecek gibi oluyordu, ama biliyordu ki, yalnız sabır ve azimle maksadına erişebilirdi. İhtiyacı ne kadar artarsa, ihtiyacı da okadar artıyordu. Bakıp dinlemeli, her fırsattan derhal istifade etmeliydi.

Hendek boyundan sinsi sinsi, sessiz adımlarla yaklaşan tilkiyi gördü. Ve kardan dışarı çıkan bir ot demetini kemiren şişman bir tavşan farketti. Bu tavşanı da yiyecek kaygusu yuvasından uzaklaştırmıştı. Şimdi tilki, birdenbire, hiç haber vermeksizin atılacaktı. Yerinden hiç kıpırdamıyan Ulu, yuvarlak, ifadesiz gözlerle bu heyecanlı sahneyi seyrediyordu.

Tavşan habersiz, otu kemirmekte devam ediyordu. Tilki durakladı ve burnunu uzatarak kokladı. Sonra yamayı uzandı ve sessiz avına doğru sürüklenmeğe başladı. Bu, büyük neticeler doğurabilecek mühim bir andı. Saatlerdir bu fırsatı kazanmak için çalışmış ve bu, uzun ve yorucu bir gayretin sonucuydu. İnsanların hayatına olduğu gibi, tilkilerin hayatına da fırsatlar hâkimdir. Elden kaçırılan bir fırsatın sonu açık ve ölümlü olabilir.

Tam o dakikada tavşan, art ayaklarından birle kulaklarını kasımak için başını döndürdü. Arkasına doğru çevri-

len büyük, budala gözleri, hemen gerisinde duran korkunc bir hayal gördü. Sivri burun, ince siyah dudaklar arasında beyaz dişler, ağızdan parlayan kıpkızıl gözler... Tavşanın kulağını kasiyan art ayağı, öylece kalakaldı.

Bir an, bir duraklama oldu. Sonra avcı ve av, ansızın harekete geçtiler. Tilki öne atıldı. Tavşan da hemcinslerinin, o insanı hayran bırakan hızıyla hendekten yuvasına koştu. Tilkinin hemen arkasında olduğunu ve yakında kendine yetişeceğini biliyordu. Böyle buhranlı anlarda, düşmanın önüne bir mანი çıkarıp vakit kazanmak lâzımdı. Tavşan bir küme fundalığa doğru atıldı. Bu fundaların arasında daracık bir geçit vardı. Fakat geçitte, bir tavşan avcısı tarafından, böyle anlarda işe yarasın diye kurulmuş çelik telden bir ilmek bulunuyordu. Dosdoğru kendine çarpan tavşanı yakalayıp, hızla yere fırlattı. Tavşan sırtüstü yuvarlandı ve deli gibi çırpınmağa başladı. Bir an içinde, tilkinin dişleri bel kemiğine geçti ve onu öldürdü.

Tilki, avını ağzına alarak ayrılmak istedi. Fakat telden ilmek, tavşanı bırakmıyordu. Kurnaz tilki, bu marifetin sebebini araştırdı. Sonra tavşanın ilmek içinde kalan kafasını dişlerle kopardı, vücudunu aldı ve gitti.

Tavşanın kafası, karların üstünde duruyordu. Fakat sahibi ikileşmişti.

Ulu, konduğu daldan kalakarak, Allahın bu kısmetine çabucak erişmek için kanat açtı. Fakat bir yabancı, oynayanların hiç birine görünmeden bu hayat ve ölüm dramını seyretmişti. Bu, çiftlikten gelen küçük, siyah bir kediydi. Bütün hemcinsleri gibi o da geceleyin تنها tarlalarda dolaşmayı severdi. Ahırdaki sıcak yerini bırakmış ve ay ışığında sertüven aramağa çıkmıştı. Adı Mestandı ve çalıların arasından süzülerek, tavşanla tilkinin kendine doğru koştuğunu görmüş, korku ve

hayret içinde saklanmıştı. Avcının avını parçalayışını ve çekilip gidişini seyretmişti. Sonra sarı gözleri, kendi emrine âmade duran tavşan kafasına çevrilmişti. Sinsi sinsi ilerleyip, kafayı kaptı. O anda küçük bir bulut, bir an avın önünden uçup geçti ve kedinin biraz ötesine kondu.

Mestan, pençesini etten çekemedi. Hakkı için doğuşmeğe hazır bir vaziyette, hareketsiz duruyordu. Kedilik sevkı tabiisi, ona yiyeceğini müdafaa etmek için cesaret vermişti. Sivri gagalı kuşun yuvarlak gözlerine bakarken, boğazından iniltiyle karışık bir homurtu çıktı.

Ulu, deli gibiydi. Kediyi çok defa çiftlikte görmüştü. Ve korkusu yoktu. Mestan, kendinden pek büyük değildi. Evet, tehlikeliydi ama, açlık daha tehlikeliydi. Kediyi korkutmali, dövmeli, ne yapmalı yapmalı, kafayı elinden almalıydı.

Mestan, kafayı alıp kaçabilirdi. Fakat bu kadar kibirli bir düşmana arkasını çevirmeği kendine yakıştıramadı. Kulaklarını arkaya doğru yatırıp, bir pençesini uzattı ve bekledi.

Ulu, sığraya sığraya fundaların arasındaki geçide yaklaştı. Sonra kararını vererek kanatlarını gerdı, ıslık gibi bir ses çıkardı ve ileriye atılarak pençesiyle Mestana vurdu.

Mestan, yüksek sesle homurdanıp, çığlıklar koparmaya başladı. Aynı zamanda, silâhları da boş durmuyordu. Pençesi, bir kaç defa baykuşun sırtına indirdi.

Ulu, büyük, yumuşak kanatlarını onun başı üstünde çırpıp, pençesinden koruyor, ortalığı tüylere boğuyordu. Kusla kedi, et için doğuşuyorlardı. Fakat doğuşun şiddeti bir an için onlara etl unutturmıştı. Ulu, Mestanın kafasını gagalıyarak derisini!

koparıyordu. Mestan, yarı yarıya kendini kaybetmiş gibiydi. Bir ara, bu tüy yığınının sarıldı ve dışlarını Ulunun kanadına geçirdi. Bütün bu müddet zarfında belki düşmanını yaygaramla korkuturum ümidiyle de avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Tarlanın ortasına gelmiş olan Tosun patırtıyı duyunca koşmağa başladı. Anne ve babasıyla aynı zamanda yatmıştı ama, odasının kapısını kapar kapamaz, pencereden aşağı atlamıştı. Tosun, çok zaman evdekilerin haberi olmadan gece gezmeğe çıkardı. Hayvanların bu kitlelik ve ölüm mevsimiyle mücadelelerini görmekte istiyordu.

Mestan, ayak seslerini duydu. Gelenin kim olduğunu öğrenmek için vakit kaybetmeden tavşanın kafasını aldı ve çalılığın içine daldı. Ulu, meydana çıktı, uçup yükselerek, yeni gelenden kurtulmağa çalıştı. Fakat yapamadı. Kedinin dışları, kanadını yaralamıştı. Seke seke hendeğe doğru koştu. Tosun, baykuşu görmüştü.

Ulu, dehşet içindeydi. Hendeğin öte tarafındaki bir ağaç kütüğünün üstüne sığırdı ve kendine yaklaşan Tosun'a doğru dönerək kanatlarını çırpı, kuvvetli gagasını açıp kapamağa başladı. Tosun, paltosunu Ulu'nun üstüne attı ve sıkıca sardı.

Ulu, etrafını göremiyordu. Nefesi kesilmiş gibiydi. Pencelerini kumaşa geçirdi ve bütün sinirlerini gererek kurtulmağa çalıştı.

Tosun, üşümeğe başlamıştı. Baykuşu göğsüne bastırarak koşmağa başladı. Ahırın bir köşesinde, eski bir tavşan kulübesi duruyordu. Tosun, Ulu içeri girsin diye paltosunu kulübenin kapısına tuttu. Baykuş kulübenin bir köşesine gidip durdu ve büyük, ışıltılı gözleriyle çocuğa baktı.

Tosun:

— Ee, ben artık yatıyorum Baykuş Efendi, dedi. Allah rahatlık versin. Sabahleyin sana daha rahat bir yer bulurum.

Maamaffin, kuşu bırakıp gitmek de istemiyordu. Hava okadar soğuktu ki! Yeni arkadaşını mutfaktaki ateşin başına koysa, içi rahat ederdi. Hem böyle bir iyilik, kuşa belki bir imtaz verir ve alışmasını kolaylaştırırdı.

— Gel bakalım dostum, dedi.

Tavşan kulübesiyle pençereye tırmanmak biraz güç oldu ama, Tosun bu işi de becerdi. Böylece Ulu, insan oğlunun evinin içine adım atmış oldu. Evin dışı, doğduğundanberi ona aşına idi ama, içersine hiç girmemişti.

Tosun, ayaklarının ucuna basa basa aşağı, mutfağa indi. Mutfığın havası, ılıktı. Ocaktaki korlar, kırmızı tuğla dösemeye ışıktan resimler çiziyordu. Raflardaki kalaylı kap kakak, odanın karanlığı içinde ışıltıydı. Tosun, kulübeyi duvar dibine koydu, kuşuna iyi geceler diledi ve yukarı çıktı.

O gittikten beş dakika sonra Ulu kıpırdadı. Kulübeyi açıp yırtmak ister gibi tel kafesli kapısına pençesini geçirdi. Pençe, kafeslerin arasından geçti ve farkında olmaksızın kapıyı kapalı tutan tahta sürgüye çarptı. Sürgü döndü ve kapı açıldı.

Oraya, buraya sekti. Sonra durarak etrafına bakındı. Ateşin parıltısı, gözlerine vuruyordu: Gece kuşu başını çevirdi. Kanatlarını açtı ve girdi. Kedinin ısırdığı yerdeki uyusukluk, hemen hemen geçmişti. Uçabileceğini hissediyordu. Ağır, ağır kösedan köseye uçmağa başladı. Çıkacak yer olmadığını anlayınca yükseldi ve büyük dolabın üstüne kondu. Onun orda, kendiliğinden ışıltı veren iri gözleriyle bir gölge kadar sessiz ve kırıltısız oturmasını görenler, Baykuşlara neden "Erenlerin Kuşu" denildiğini anlardı.

Ulu, hiç ses çıkarmadan alçaldı; daha fare, korkunç düşmanını anlamağa vakit bulmadan, demir gibi bir pençe sırtını kavramıştı. Baykuş, bir ayağıyla avını yakalamış, tek ayak üstünde duruyordu.

Gagasını bir defa vurdu ve farenin çırpınması durdu.

Aşağıda kımıldayan başka farelerin tikirtisi, onu tekrar uyandırdı. Yumuşak vücudu, gene sessizce alçaldı, yeni bir fare öldü. Şafak sökene kadar, kaç kere sessizce aşağı indi ve kaç fare daha göz açıp kapayıncaya kadar öldü. Midesini etle doldururken, farelerin kemiklerini de yere, tuğla dösemesinin üstüne koyuyordu.

Gün doğarken Ahmet Ağa, bağıra, çağıra mutfağa indi. Arkasından da yalvara yalvara oğlu geliyordu. Tosun, Ulunun serüvenini babasına anlatmış, Ahmet Ağa da küple-re binmişti.

Çiftçi, hiddetle mutfığın kapısını açtı ve hayret içinde olduğu yerde mihlandı, kaldı. Bakışları, bir kemik yığınının ötekine gidiyordu. Kaç fare olduğunu hesap ederken mırıldandı:

— Demek sen böyle işler de görürsün ha, Baykuş efendi?

— Çabuk baba! Bana yardım et de, şunu yakalayıp, gene kulübeye sokalım.

Babası kat'i bir tavırla:

— Kulübeye mi? dedi. Ne münasebet! Evde sürü sürü kedi var. Dünyanın sütünü içtikleri halde, bu delikanlı-nın bir gecede yaptığını bir haftada yapamıyorlar. Evde bu kadar fare yakalarsa, kü-meste, ahırda kim bilir ne kadar yakalar? Tosun oğlum, bu kuşu kafese koymak gü-nah olur. Hem ona bir eş bul-malı da yavru yapsınlar. Ner-de baykuş bulursam, çiftliğe getireceğim. Onların yüzün-den ne kadar kâr edeceğimi bir düşün. Şu kapıyı aç ta çıksın.

Tosun, istemiye istemiye kapıyı açtı. Bulutlu bir sabahın ölgün ışığı içeriye doldu.

Ahmet Ağa, uzun süpürgeyi almıştı. Yavaşça baykuşu tüneğinden itti. Ulu, süpürge-den kurtulmak için istemi-ye istemiye yana doğru bir adım attı. Sonra birdenbire havalandı ve bir kavis çevi-rek kapıdan çıktı gitti.

KİRAL ÇAMBER

YAZAN: EDGAR WALLACE

ÇEVİREN: M. CAHİT GÜNDOĞDU

TÜRKİYE YAYINEVİNİN

POLİS ROMANLARI

SERİSİNDEN: 3

